

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Η Κερύνεια

Mεγάλωσα με το σύνθημα "τα σύνορά μας είναι στην Κερύνεια". Το γράψαμε στους τοίχους, το φωνάζαμε στις διαδιλώσεις, το καρφώσαμε στις καρδιές μας. Αυτό το κτηπτικό "μας", ποτέ δεν μας προβλημάτισε. Θεωρείτο πάντα αυτονόητο ότι εμείς, οι Έλληνες δηλαδή, είχαμε το απόλυτο και το αποκλειστικό δικαίωμα να καθορίσουμε τα σύνορά μας, την κυριαρχία μας, την εξουσία μας. Και οι άλλοι; Οι άλλοι θα έπρεπε με κάποιον μαγικό τρόπο να εξαφανιστούν ή, στην καλύτερη περίπτωση, να αποδεχθούν τους χώρους και τους όρους που εμείς θα επιλέγουμε για τη διαβίωσή τους. Είναι γεγονός πως δεν αντιλαμβανόμασταν ότι στοιχεία όλης αυτής της λογικής περιέχονταν σε αυτό που γνωρίσαμε ως Κυπριακό πρόβλημα από το '74 και μετά. Χωρίς ασφαλώς να παραγνωρίζεται ποσώς ο παράγοντας Τουρκία, η οποία ωστόσο βρήκε πρόσφορο έδαφος δράσης μέσα από τα δικά μας λάθη.

Τα σύνορά μας, εξακολουθούσαν να είναι στην Κερύνεια. Ακόμα κι όταν ολόκληρη η πολιτική πνευματίστηκε αποδεχόταν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, και διαπραγματευόταν, αυτό που αργότερα ακούσαμε να ονομάζεται "διζωνική, δικοιονομική ομοσπονδία". Ο Μακάριος είχε κάνει την αρχή, ο Κυπριανός την επιβεβαίωσε, ο Βασιλείου και ο Κληριδής τη συγκεκριμένοποιόσαν και ο Παπαδόπουλος ήταν ο μόνος πρόσδρος που την υπέγραψε (Συμφωνία 8ης Ιουλίου). Σε αυτή λοιπόν τη διζωνική, δικοιονομική ομοσπονδία, ποιος θα καθόριζε τα σύνορα και σε ποιον θα ανήκαν αυτά; Μεγάλο το μπέρδεμα. Τα συνθήματα, ωστόσο, καλά κρατούσαν. Κι όλοι εμείς που μεγαλώσαμε με την εντύπωση ότι, δεν μπορεί, θα βρούμε τον τρόπο να... τους ρίξουμε στη θάλασσα, οφείλαμε να ωριμάσουμε και να επαναπροσδιοριστούμε. Είχαν άλλωστε περάσει τρεις και πλέον δεκαετίες κι όχι μόνο δεν καράξαμε τα σύνορά μας στην Κερύνεια, αλλά βλέπαμε να υψώνονται ακόμα περισσότερο αυτά που μοίρασαν τον πολιτικό μας στα δυο.

Κι όμως. Τα σύνορά μας, είναι στην Κερύνεια. Το σύνθημα των νεανικών μας χρόνων, παραμένει πάντα ισχυρό και επίκαιρο. Κι εμείς οφείλουμε να μείνουμε πιστοί σε αυτό. Πιστοί στην προσδοκία για μια πατρίδα ενωμένη με σύνορα, τις ακτές της και μόνο. Μέσα εκεί, χωράμε όλοι. Όπως οικρώς το περιέγραψε για πρώτη φορά τόσο τολμηρά, ο πρόεδρος Χριστόφης: "Προσδοκούμε να επιστρέψουμε στην Κερύνεια, μιαν Κερύνεια ελεύθερη, έστω και υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση".

Όλα τα υπόλοιπα είναι παιχνίδια εξουσίας που δεν αγγίζουν αυτούς που, ούτως ή άλλως, ποτέ δεν ενεπλάκησαν σε αυτά και ποτέ δεν επένδυσαν την επιβίωση τους σε αυτά.

Γιατί, όπως θα 'λέγε κι ο Ρασούλης, "ο έρωτας, ματάκια μου, είναι ελεύθερια, κι όποιος δεν ξέρει ν' αγαπά, ζητά κυριαρχία"...

Τέλος του "ψυχρού πολέμου":

Ο Μπουγιούκαντι στα κατεχόμενα

Στα κατεχόμενα θα φθάσει την ερχόμενη εβδομάδα ο αρχηγός των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων, στρατηγός Μπουγιούκαντι. Σύμφωνα με το πρακτορείο ειδήσεων ANKA, η επίσκεψη Μπουγιούκαντι σηματοδοτεί το τέλος της σύγκρουσης που αυτός είχε με τον Τουρκοκύπριο ηγέτη. Σύμφωνα με το πρακτορείο, ο ψυχρός πόλεμος ξεκίνησε, όταν μετά το σχέδιο Ανάν η τ/κ διοίκηση, καταρρίπτοντας το οδόφραγμα Λοκματζί (οδού Λήδρας) πάνω στην πράσινη γραμμή θέλησε να ανοίξει ένα νέο σημείο διέλευσης με την ε/κ πλευρά. Τότε, οι Τούρκοι στρατιωτικοί αρμόδιοι στο νησί είχαν αντιδράσει σε αυτό. Αμέσως μετά, στο ντοκιμαντέρ "Ντουμπαριμίζ", που μεταδόθηκε από το επίσημο τηλεοπτικό δίκτυο της "ΤΑΒΚ" BRT, οι Τούρκοι στρατιώτες είχαν χαρακτηριστεί ως "δυνάμεις κατοχής". Μετά από την εξέλιξη αυτή, το αρχηγείο του Γενικού Επιτελείου ακύρωσε τη διαπίστευση του τηλεοπτικού δικτύου BRT και του απαγόρευσε να παρακολουθεί τις στρατιωτικές δραστηριότητες. Με την παραίτηση του γενικού δ/ντη Γκιουρούσην, η κρίση τερματίστηκε και, με το διορισμό του νέου γενικού δ/ντη Αχμέτ Οκάν, δόθηκε και πάλι διαπίστευση στο τηλεοπτικό δικτύο BRT. Σημειώνεται πάντως το γεγονός ότι ο κ. Μπουγιούκαντι δεν ακολούθησε την τακτική των προκατόχων του οποίοι πραγματοποιούσαν το πρώτο τους ταξίδι στην κατεχόμενη Κύπρο.

Του
Πάτρου
Κασκάνη

Κέντρο υποδοχής των συγγενών αγνοουμένων

Το σπίτι του πόνου

► Σ' αυτό το χώρο γίνεται η πιο οδυνηρή αντάμωση μετά από 34 ή 44 χρόνια...

Tο σκηνικό είναι λιτό, σχεδόν αφαιρετικό. Ένα σαλονάκι υποδοχής κι ένα μεγάλο δωμάτιο με τραπέζια. Κι είναι να διερωτάται κανείς πώς είναι δυνατόν σ' αυτόν εδώ το χώρο να χωρέσει τόση ένταση και τόσος πόνος. Εδώ θα χυθούν πολλά δάκρυα, θα ακουστούν πολλές κραυγές και πολλά οργισμένα "γιατί;" αλλά στο τέλος θα κυριεύσει ένα αισθητικά λύτρωσης, για τους συγγενείς των αγνοουμένων της Κύπρου, το οποίο στερήθηκαν για τόσα πολλά χρόνια. Πρόκειται για το κέντρο υποδοχής συγγενών των αγνοουμένων της Διερευνητικής Επιτροπής για τους Αγνοουμένους που έγινε με την οικονομική στήριξη της αμερικανικής Κυβέρνησης μέσω του UNDP - Action for Cooperation and Trust to the Committee - που βρίσκεται στο χώρο του αεροδρομίου Λευκωσίας και στο οποίο οι συγγενείς των Ε/κ και Τ/κ αγνοουμένων μπορούν να βλέπουν τους αγαπημένους τους μετά την αναγνώριση των λειψών, για πρώτη φορά μετά την ημέρα που έχασαν τα ίχνη τους. Το γεγονός ότι φτάσαμε στο οημείο, κατά το οποίο χρειάζονται τέτοιες εγκαταστάσεις, οφείλεται στη σκληρή δουλειά και την αφοσίωση των ανθρώπων της ΔΕΑ αλλά και όλων εκείνων που εργάζονται για τη συμφιλίωση στην Κύπρο, δίλωσε ο Διευθυντής του UNDP - ACT Γιάκο Σιλιέρ, που κάνοντας αναφορά στα λόγια του Νέλσον Μαντέλα, υπογράμμισε πως "η συμφιλίωση δεν είναι κάτι που κάνεις στο τέλος μιας διαδικασίας αλλά κάτι που ξεκίνα από τη στιγμή που υπάρχει αμοιβαία κατανόηση από τις ομάδες για επίλυση του προβλήματος".

Μάθημα Ιστορίας

Στο δικό του χαιρετισμό, το Τρίτο Μέλος της ΔΕΑ, Κριστόφ Ζιρόντ εξήγησε πώς στις συγκεκριμένες εγκαταστάσεις οι συγγενείς έχουν την ευκαιρία να δουν τα οστά των αγαπημένων τους μετά την αναγνώριση.

"Σ' αυτό το χώρο πολλά αισθήματα θα ξεδιπλωθούν", είπε ο κ. Ζιρόντ εκφράζοντας θερμές ευχαριστίες στον Αμερικανό Πρεσβευτή για τη "γενναιοδωρία, χωρίς την οποία αυτό το κτήριο δεν θα βρισκόταν εδώ σήμερα", ενώ αναφορά έκανε και στους Βρετανούς για την επίβλεψη του έργου που βρίσκεται στη βρετανική περιοχή του αεροδρομίου.

Η Τ/κ μέλος της ΔΕΑ, Γκουλντέν Πλουμέρ Κουτούκον αναφέρθηκε στη σημασία της ανθρωπιστικής πτυχής του έργου και πρόσθετος: "Αυτή εδώ η εγκατάσταση είναι για τις οικογένειες των Τ/κ και των Ε/κ που έρχονται να επισκεφθούν τους αγαπημένους τους μετά από 40 και 30 χρόνια".

Πρόσθετος με την ευκαιρία αυτή πως "Τ/κ και Ε/κ έχουν πολλά πράγματα να μάθουν για την ιστορία της Κύπρου".

Το κέντρο εγκαινιάστηκε χθες στην παρουσία του ειδικού αντιπροσώπου του ΓΓ του ΟΗΕ, Μάικλ Μόλερ, του Αμερικανού πρεσβευτή Ρόναλντ Σίλικερ, των μελών και των επιστημόνων της ΔΕΑ, εκπροσώπων πλευρών και των συγγενών των αγνοουμένων.

Τεράστια «γιατί»

Συνοψίζοντας με γλαφυρό τρόπο τις σκηνές που εκτυλίσσονται στο χώρο, ο Ε/κ, μέλος της Διερευνητικής, Ηλίας Γιωργιάδης είπε: "Οι συγγενείς θυμώνουν, εκφράζουν παράπονα, ρωτούν πάντα ένα τεράστιο 'γιατί'; Αξιώνουν την αλήθεια και όλη την αλήθεια! Κι όμως στο τέλος, εκφράζουν πάντα την ευγνωμοσύνη τους σε σύσους βοήθησαν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, για τη φτάσουν τα πράγματα μέχρι εδώ. Αγκαλιάζουν και φιλούν τους επιστήμονες. Και το αισθητός πως το 'ευχαριστώ' που λένε, βγαίνει από την καρδιά τους. Είναι ένα μεγάλο και αιθεντικό 'ευχαριστώ'".

"Εδώ, σε αυτό το νέο χώρο, οι οικογένειες έρχονται για να μιλήσουν με τους συγγενείς και να αικουδίσουν από τα χείλη τους την εξήγηση μετά από μια μακρά και δύσκολη διαδικασία, που είχε ως αποτέλεσμα την αναγνώριση, για την οποία ήδη εντημέρωθηκαν", είπε ο κ. Γιωργιάδης, προσθέτοντας πώς στη συνέχεια οι συγγενείς θα περάσουν στο διπλανό δωμάτιο "όπου θα συναντήσουν μετά από 44 ή 34 χρόνια, τα οστά του αγαπημένου τους, του ανθρώπου, του οποίου η βίαιη εξαφάνιση καθόρισε τη ζωή τους, σε κάθε βήμα, όλα αυτά τα χρόνια".

"Εμείς, που βρισκόμαστε πάντα στο πλευρό τους, αισθανόμαστε τεράστια συγκίνηση. Αυτές είναι πολύ ιερές στιγμές για τους συγγενείς. Κλαίνε, κάποιοι λυπημούν, κοιτούν επίμονα τα